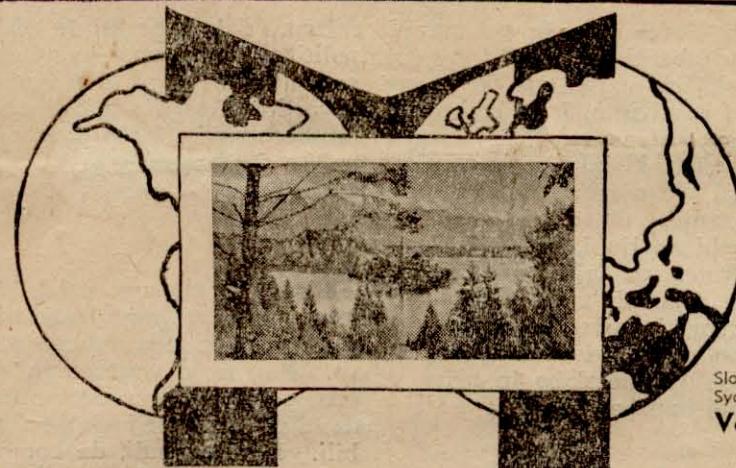

TRETJI MESEC ŠESTMESEČNE KAMPANJE

MISLI

Slovenski informativni list v Avstraliji:
Sydney, Melbourne, Adelaide, Perth, Brisbane, Hobart.

VOL. V. NO. 3. MARCH, 1956.

Organ of the Slovene Community in Australia "THOUGHTS"

Registered at the G.P.O. Sydney, for
transmission by post as a periodical.
66 Gordon Street, Paddington, Sydney

TRIDESETKRAT POVEDATI!

Profesor Ernest Tomc — morda ga je kdo od bralcev poznal — ni učil samo za šolo, učil je zlasti za življenje. In je zabičaval učencem: Kadar boste imeli ljudem kaj važnega povedati, ne mislite, da bo vse opravljeno, ko boste povedali enkrat. Vsako reč povejte TRIDESETKRAT, pa še potem boste videli, da se bo le malo prijelo.

MISLI imajo te mesece povedati nekaj zelo važnega. Če bi se nam zdelo dovolj povedati samo enkrat, bi bilo vse končano že takrat, ko je bila prvič tiskana beseda KAMPANJA. Toda ostalo bi vse do pičice pri starem. Še besede KAMPANJA bi si ljudje ne zapomnili, kaj šele njen pomen! Zato se ravnamo po nauku prof. Tomca in bomo povedali o naši KAMPANJI najmanj TRIDESETKRAT. Morda še večkrat. Nič ne pomaga, ponavljali bomo, pa naj bo še tako dolgočasno.

Toda zakaj naj bi bilo dolgočasno ravno to, kar spet in spet ponavljalo MISLI?

Ali nimate podobnega ponavljanja okoli sebe vse polno? Ali se vam ne zdi, da so najboljši učenci prof. Tomca trgovci in razpečevalci raznega blaga, ki o njih mislimo, da žanjejo v življenju najboljše uspehe? Oглаšajo in ponavljajo, gonijo dan za dnem, uro za uro, eno in isto lajno po časopisih, po radiu in televiziji. Če bi bilo res, da se ljudje naveličajo oglašanja in ponavljanja in priporočanja z enim in istimi besedami naprej in naprej, verjemite, da bi že davno zmetali iz svojih stanovanj radio aparate in jih razbili na drobne kosce. V resnici pa še nove kupujejo in poslušajo spet in spet isto reč ne le po tridesetkrat, ampak po tridesetkrat trideset.

Ponavljamo in bomo še ponoviti: Prišel je čas, da MISLI ne žive več OD MILOŠCINE in prireditev in skladov, ampak OD NAROČNINE! Naj to zadevo danes razložimo z enega samega vidika, pa drugič še od druge strani.

MISLI so priredile že več takih reči kot je bilo zadnje božičevanje v Sydneu. Tudi že v Melbournu. In za leto 1956 je za nekaj takih prireditev že rezervirana dvorana in boste ob svojem času nanje povabljeni. Saj je ta reč kar dobra, dokler se ljudje ne zavzamejo za NEKAJ DRUGEGA. Je

pa skrajni čas, da bi se za tisto zavzeli.

Vprašam: Ali je kje na svetu med Slovenci tako kot v Sydneu, da se govori in piše o tisočih rojakov v mestu in okolici, pa se še NI POJAVIL ODBOR, še manj organizacija, ki bi dvignil glas: Ljudje božji, omislimo si neko SLOVENSKO ZBIRALIŠČE, pa naj že bo samo hiša ali dvorana ali SLOVENSKI DOM, da bomo vsaj malo vedeli, kje smo lahko kdaj pa kdaj — nekoliko DOMA?

Pa mislite, da MORA tako ostati in BO nujno tako ostalo?

Podpisani verjame, da bo nekoč jeknilo nekaj drugega. Verjame, da bo tudi v Sydneu jeknila iz slovenskih ljudi zavest: Stopiti moramo skupaj in se pomeniti, kako priti do nekega zbiralnika, ki bo NAŠE, kamor bomo šli kot se gre DOMOV, kjer ne bomo plačali zgolj trenutne najemnine, ampak DELEŽE in bomo šli tja, kadar koli se nam bo zahotel, ne le takrat, kadar nas bo kdo povabil. Bomo šli od časa do časa tudi še v kak Paddington Hall, pa ne bomo odrinili le tistih nekaj šilingov, ki smo jih v preteklosti dali za zavo in je nekaj od njih ostalo za MISLI, ampak bomo dali DEBELE FUNTE, ki bodo šli v blagajno za SLOVENSKO ZBIRALIŠČE, za slovenski CENTER, za slovensko STREHO, pa naj pokriva že tako ali tako stavbo.

Verjamem, da do tega pride, ker mora priti, ali pa že danes nismo več Slovenci! In ko do tega pride — ali naj MISLI zavpijejo in rečejo: NE! Ali naj rečejo: Me smo živele od Paddington Halla, od tam naj nam še nadalje teče življenska kri, ker smo pač vajene MILOŠCINE in BERAČENJA, nočemo in ne znamo se postaviti na lastne noge . . . ?

Sodim, da MISLI ne bodo tako rekli. MISLI se dobro zavedajo, da je čas v Avstraliji zrel za oboje: Slovenska središča morajo vstati, pa tudi MISLI morajo živeti IZ SEBE, to se pravi — OD NAROČNINE! Po raznih najetih dvoranah se bo še treba zbirati od časa do časa, pa ne zgolj za zabave in za MISLI, kadar se pač posreči, da zanje kaj ostane, ampak Z NACRTOM in pripavljenostjo ZA ŽRTVE v prid narodnega središča. Doslej je bilo malo ŽRTEV v

zvezi, s prireditvami, če izvzameno tiste, ki so DELALI namesto da bi se zabavali.

MISLI pa že zato zaslužijo, da zažive OD NAROČNINE, ker človek ne bi imel kje povedati kaj takega, kot je povedano tu, če se bo KAMPANJA ponesrečila in bodo morale MISLI nazaj v životarjenje ali celo v pozabo. Kje boste

navduševali ljudi za ustanavljanje slovenskih SREDIŠČ, če ne bomo imeli primerenega glasila?

Treba je torej to storiti, onega ne opustiti. Zato smo čisto pravljeni, da bomo vso reč povedali še TRIDESETKRAT in tudi kaj navrgli. Utegne se celo zditi, da bomo povedali 30krat v deset! — P.B.A.

TVEGANIA REČ!

Zavedamo se, da veliko tvegamo, ko smo razglasili KAMPANJO in si postavili razmeroma visok cilj. Na to smo takorekoč obesili nadaljnji obstoj MISLI . . .

Tvegana reč! Poznamo ljudi. Nimajo radi, da jih kdo drega itova v rebra. In mnogi najbrž pravijo: Bolj mešaš, bolj smrdi . . . Na misel nam prihaja prispoloba o dveh žabah.

Po nesreči sta padli v posodo polno sметane. Brcali sta in kobali sem in tja, pa nista mogli na suho. Po dolgem poskušanju je ena omašala in dejala: Ne izplača se! Pogrenila se je na dno in poginila . . .

Druga je vztrajala in kobala po smetani naprej. In glejte, ko je le mešala in mešala, se je končno iz smetane naredilo — surovo maslo! Smetana se je strdila in žaba je imela naenkrat pod seboj trdno podlago, da se je obdržala pri življenju. Celo skočila je iz posode in veselo živila naprej.

Morda se bo pa le tudi našim MISLIM tako zgodilo, če bomo vztrajali in „mešali“ KAMPANJO naprej, mešali tako dolgo, da se bodo s PLAČEVANJEM NAROČNINE naredila našemu glasilu trdna tla in bodo MISLI iz sedanje nevarnosti planile v ŽIVLJENJE — magari nekoč — po žabje . . .

VPRASANJE TRSTA V PRAVI LUČI

1. Do londonskega sporazuma o delitvi STO (Samostojno tržaško ozemlje) je baje prišlo zaradi tega, ker je bil obstoj STO nemogoč. Toda nemogoč je bil obstoj STO zato, ker ga ni marala ne Italija ne Jugoslavija. Obe sta bili zoper STO, ker sta obe upali, da bosta dobili zase celotno ozemlje.

2. Sedanji sporazum sta sklenili laška in jugoslovanska vlada, ne Italija in Jugoslavija. Sporazum torej ne veže držav, veže samo obe vladi. To pa ni vseeno, Italija sporazuma ne smatra za zakon in ga ni predložila parlamentu v odobritev. Niti ga ni objavila v uradnem listu. Jugoslavija ga je pa predložila parlamentu in ga objavila v uradnem listu. Ako bi ena ali druga vlada sporazum kršila, bi to povzročilo samo napetost med Italijo in Jugoslavijo, ne bi pa izvalo mednarodnih zapletkov.

3. Sporazum smatra Jugoslavijo za dokončno razdelitev tržaškega ozemlja, ne pa Italija. Italija si je pridržala pravico, da o prvi pri-

ložnosti dvigne zahtevo po celokupnem ozemlju. Ne samo nekdanjo zono B, celo vso Istro misli Italija nekoč dobiti nazaj.

4. V členu 8. londonskega sporazuma je določeno, da se v roku enega leta Italijani svobodno preselijo na laško plat, Jugoslovani pa obratno. Italija močno podpira izseljevanje Larov iz Jugoslavije. Želi, da bi kmalu ne bilo v Jugoslaviji nikake laške manjšine, ker potem bi prenehale vse dolžnosti Jugoslavije do laške manjšine, ki jih nalaga sporazum. Ko pa Jugoslavija ne bo izvrševala teh določb, bo Italija lahko rekla: Tam se ne drže predpisov, tudi nam se ni treba držati! In bodo vse obveznosti Italije do slovenske manjšine v Trstu splahnilne v nič.

5. Londonski sporazum predvideva, da bosta Jugoslavija in Italija uveljavili poseben štatut, ki je priložen sporazumu. V tem štatutu je načrtovalo Italiji samo dolžnost, da zagotovi Slovencem manjšinske pravice na TRŽAŠKEM. Nikakih obveznosti pa štatut ne

nalaga Italiji glede Slovencev na Goriškem in v Beneški Sloveniji, pa tudi ne glede Hrvatov v Istri in na Reki.

6. Ker se Italija zanaša na to, da se bo kmalu zgodilo, kar smo povedali zgoraj pod točko 4, ni ustanovila komisije, ki bi izvedla poseben statut, niti ni povedala, kje naj se Slovenci pritožijo, ako bi se jim pod Italijo kratile državljanske pravice. Sploh se tržaška vprašanja rešujejo v Rimu, ne v Trstu. Seveda to pomeni neskončno zavlačevanje. Toda vsako zavlačevanje pomeni za Italijo — pridobitev . . .

7. Zmerom bolj jasno prihaja na dan vtis, da je bil sporazum napravljen zato, da se NE izvaja. Izvajajo se pa neke tajne obvezne, ki so bile menda samo ustno dogovorjene in se le počasi odkrivajo, pa mora biti zelo pozoren, da jih izslediš. Na primer dogovor med Italijo in Titovino, da bo Italija vračala begunce — razen Lahov, ki so seveda „mučeniki“ . . .

8. Obstoju Slovencev v Trstu bo mogoče le ob neprestanem boju, ki ne bo boj za pridobivanje, ampak za golo ohranitev življenja in najbolj osnovnih narodnih svetinj.

9. Iz Jugoslavije (zona B) se je umaknilo na tisoče ljudi, med njimi Slovencev in Hrvatov. Ko so enkrat na tej strani, mnogi zataje svojo narodnost, da so deležni laške podpore. Za laške begunce in za take, ki se po prihodu poitalijano, gradijo v Trstu sredi slovenskih vasi velike stanovanjske hiše. Izbrali so si te kraje zato, da bi čimprej ne bilo več mogoče govoriti o strnjeneh naseljih Slovencev na Tržaškem.

ZA ZGLED:

Mr. Filipčič v Blacktownu je dobil obisk. Prišlo je nekaj fantov, ki so nedavno dospeli v Avstralijo iz Trsta in še niso poznali lista MISLI. Pokazal jim je list in jih nagovoril za naročnino. Dva sta takoj plačala, eden je obljudil, da bo plačal o prvi priložnosti, naročnik pa želi postati takoj. Tako je Mr. Filipčič na en mah pridobil listu MISLI tri nove naročnike. Hvala mu, vsi drugi si pa vzemite, tega moža za zgled! Vidite, to pomeni KAMPANJA za MISLI!

10. Razbitost Slovencev na Tržaškem ima svoj delež krvide za vse to početje. Nima pravega skupnega predstavninstva. Razbiti so v razne majhne skupine. Zahteve, ki prihajajo od teh skupin, včasih druga drugo pobijajo. Jasno je, da je tudi to v prid Italiji, ki „ne ve“, komu naj ustreže . . .

11. Titovski Slovenci v Trstu danes sploh nimajo političnega predstavninstva. Te in druge komuniste, kominformiste, je zmedel še bolj Hruščev s svojim govorom v Belgradu. Vidalija je prisilil do vratolomnih obratov. Vedno jasnejsi je vtis, da je rdeča Jugoslavija prodala svoje brate v Trstu za skledo leče.

12. Razni laški predstavniki so javno zatrjevali in zahtevali, da se londonski sporazum ne sme začeti izvajati, ker da nima nobene veljave in vrednosti. Jugoslavija — molči. Priključila je svojih 10 kvadratnih kilometrov iz okolice Trsta, to je vse. Za drugo se ne zmeni. Za zamejske Slovence je londonski sporazum ponoven dokaz o mačehovstvu matične države (Jugoslavije) in o njenem majhnem zanimanju za usodo Slovencev onkraj meje.

DOSTAVEK URED.: Gornjih 12 točk smo posneli po izčrpni razpravi o Trstu, ki jo prinaša izpod peresa Jožeta Velikonje letosnjem ZBORNIK Slobodne Slovenije. Na drugem mestu je nekaj besed o tem ZBORNIKU — naročite si ga! Že samo zaradi te razprave je nujno, da ga bere vsak, ki mu je usoda Trsta pri srcu. In komu ne bi bila — že se čuti Slovanca?

Še nekaj besed o ljubezni

Vsek človek ima že po naravi iskrico ljubezni v sebi. Od vzgoje, in' okoliščin, največ pa od njega samega je odvisno, če jo bo popolnoma zatrli ali pa razpihal v mogočen plamen, ki bo s svojo topoto obžarjal vse njegovo mišljenje in čustvovanje. Človek, ki resnično in nesebično ljubi, ni nikdar grd in odvraten, pa naj bo njegova zunanjost taka ali taka. Sovraštvo pa spremeni največjega lepotca v ostudno spako, ki tudi v svojem bližnjem vidi le slabo in uživa v njegovih napakah.

* * *

Ljudje nismo popolni. Malo jih je sicer stodstotno pokvarjenih, pa prav tako malo ali še manj do skrajnosti pravičnih. Ostali gomazimo nekje v sredi, padamo in se pobiramo, dokler nam ne odbije poslednja ura. Toda eno je govo: Če hočemo biti res pošteni in pravični, za kakršne se radi kažemo, si ne moremo privoščiti pomanjkanja resnične in iskrene ljubezni do bližnjega, sicer nismo prav nič boljši od svetopisemskih farizejev. „Kaj ti pomaga, če imas vero, da bi gore prestavljal, če pa ljubezni nimaš?“ — to je Učenikov nauk.

Tudi brez ljubezni v srcu se lahko kažemo pravične in opravljamo dobra dela, ker tako zahteva naš položaj v družbi. A kako dolgo bo ostalo naše hinavstvo prikrito? Lev skače skozi obroč, ker to zahteva od njega človek, a tega lev prav gotovo ne dela iz ljubezni, ampak iz strahu pred krotiteljem, ki ga sovraži in mu bo o prvi priložnosti skočil za vrat. Tudi ljudje mnogokrat skačemo skozi obroče in nam to ni všeč. Ali si morete predstavljati človeško družbo, kakšna bi bila, če bi le iz strahu ne skakali drug drugemu za vrat? Ali bi bili taki ljudje kaj boljši od tolpe mačk? Vsaka mora biti stalno na preži, da bo skočila prva! Lep primer takega „raja“ imamo v nekaterih političnih sistemih, zgrajenih na laži in sov-

raštvu. Žal, v praksi še nimamo političnega sistema — osvanjanega na ljubezni. Zato se moramo zadowljiti z vzgojo poedincev na takšni osnovi. Najprimernejše pa bo, če vsak začne s to vzgojo pri sebi samem.

* * *

Morda bo kdo ugovarjal, češ, to je nemogoče, tega ne bomo nikdar dosegli, pa če se postavimo na glavo. Res, malo verjetno je, da bi kdaj dosegli takšno idealno stanje, da bi se ljudje med seboj zares ljubili. Drži pa tudi, da bomo želi ljubezen le, če jo bomo prej sejali. Enako drži, da bomo želi sovraštvo, če bomo sovraštvo sejali.

Ta ali oni bo morda zavidal drugoverce, kadar mu bo težko požreti jazo. Dejal bo: Blagornim, ki vera ne zahteva od njih ljubezni do bližnjega! Koliko laže živijo, ko lahko udarijo nazaj, kadar jih je volja. — Pa ni tako. Tudi drugoverci so ljudje in jim je ljubezen enako potrebna kot nam, pa naj jo imenujejo krščansko ali samo človečansko ljubezen, potrebna jim je. Gospodove besede ne veljajo le članom njegove Cerkve, ampak vsemu svetu. Ni rekel učencem: Sedite in premeljajte moj nauk med seboj! Rekel je: „Pojdite in učite vse narode!“ Zato ne zavidajmo onih, ki jim njihova vera ali nevera morda dovoljuje sovraštvo. Le pomilovati jih je treba, ker jim še ni bilo dano, da bi spoznali Kristusov nauk.

Tretji bo mogoče skomiznil z rameni in dejal: Vse lepo in prav. Toda čemu govoriti o vsem tem nam, peščici Slovencev, razklopiljeno po širni Avstraliji — tako daleč od ostalega sveta? Ali bomo mi spreobražali človeštvo? Kako naj ljubim to enolično deželo, nadležne muhe, smrdljive koštrune in ljudi, ki me postrani gledajo?

Tebi, dragi rojak, ki praviš tako, bom prihodnjič kaj povedal.

M.A., Melbourne.

Mi smo dvamilionski narod (s Koroško in Primorsko). Slovence v Avstraliji je nad 10.000. Brez daljnega smo ena najmanjših narodnih manjšin na tem kontinentu. Imamo tiskan mesečni list „MISLI“.

V mladih deželah, kot tu, ni toliko idealizma kot pri nas doma. Slovani smo vsi idealisti — sanjači —

Sedaj smo se, sanjači, preobjedli belega avstralskega kruha ter se požvižgamo na dom ter „Na planincah sonče se sije.“

Prišla sta dva duhovna, da krščujeta, poročata, spovedujeta, vodita ter pokopavata slovenski rod.

Pa sta oba patra, dobro vzgojena, vzela nase: naše duhovne, telesne in duševne potrebe:

Pater, mož me je zapustil; pater, rodila bom; pater, trebuh me boli; pater poročili se bomo; strica bi radi poklicali iz Trsta; moj nečak je bolan v Nemčiji; službe nimam; okradli so me; brata so zaprli; hišo

Doziv vsem zaspanim

Slovencem

bi radi kupili; pater, ali veste za kako stanovanje; pater, kako sem žalosten; sem zapuščen; stari oče mi umira; kdaj bo zopet ples; zakaj ne pošljete MISLI; od doma nič ne pišejo; pater, naročil bi paket; prestavite to pismo v angleščino; —

... in pater je ... tu!

Osebno spoštujem duhovna. Ampak v isti sapi ga zmerjam: bedak!

Veste, Slovenci, dobrota je sirota ... dobro ... ampak iz vsega se norca delati ... to je nekako preveč!

Sedaj pa vi ... raztreseni Slovenci po bush-u! Ali je skopost ali je malomarnost ... to ni važno. Važno je, da si ti, slovensko govorči emigrant, lahko ponosen na

dejstvo, da tu tiskajo papir v jeziku, v katerem si prvič v življenu zavekal. Jezik, ki te je uspaval, budil, klical in veselil v prvih letih življenja.

Ti, sinek, pa se požvižgaš ter misliš, da si velik gospod. Podpisani pa te izizza in ti pove: velika si reva! Sta te dva patra poklicala, rekoč: prosim, plačaj za list, za naše glasilo. Ti pa si len, sinek, in ne plačaš ... ! Ne skop — len! Zaradi twoje lenobe naj bo list ukinjen?

Tu pa prihajaš ti na dan, rojak: ali izhajaš iz naroda, ki ima nekaj svet učiti, ali pa si berač, ki kruha po tujini prosi ... Srednje poti ni. Tudi ni izgovora: Kaj me brigal! Če imate še, Slovenci, dovolj

telesnih moči, da odnesete ta presneti funt na pošto ... storite to danes ... Če nimate ... lahko noč ... in sladko zaspimo v razsežni Avstraliji. Samo da nas v sanjah ne bo mora dušila!

Zeleni Jurij, NSW.

PRIPOMBA: Gornje duhovite vrstice smo dali v tisk z nekoliko mešanimi čustvi, na drugi strani si pa nismo upali uporabiti cenzure nad spisom našega dolgoletnega sotrudnika.—Ured.

NA POVELIKONOČNO

ZABAVO

vabijo MISLI v Paddington dvorano

v pondeljek 2. aprila

ob 6. zvečer.

Več o tem na strani 5.

PO POTH DEMOKRACIJE

Pogled nazaj v zgodovino nam pokaže, da so omikani narodi že od zdavnaj iskali idealne oblike vladavine in se začeli odločati za demokracijo.

Okrog leta 725. pred Kristusom je Likurg v Šparti na Grškem uredil način vlade, ki jo imamo za začetek demokracije. V sorazmerno majhni meščanski državici je vladalo poleg dveh kraljev in senata, ki ga je sestavljal 30 starostov, neposredno tudi celokupno ljudstvo ali narod (demos). Venec takrat še niso priznavali enakosti vseh ljudi. „Ljudstvu“ so pripadali samo svobodnjaki, nekateri „boljši“ ljudje, ne pa tudi tisti, ki so pasli ovce ali sadili fižol in repo. Ti zadnji so bili namreč ali sužnji ali pa ljudje brez državljanskih pravic in dolžnosti, niso na primer smeli nositi orožja.

Za Špartanci so tudi bolj živahni Atenci v svoji državici uveljavili demokracijo. Sprva se jim je slabo obnesla, kajti večjo važnost so polagali na „demos“ kot na „kratia“. Bili so preveč svobodoljubni, pa njihov ljudski zbor ali parlament zlepa ni mogel priti do kakšnih zaključkov. Modri Solon pa jim je predložil zakone in jih naučil glasovati. To je zmedo preprečilo. Za časa Perikleja (u. 425 pr. Kr.) so se demokratični pojmi že tako izbistrali, da jih je mogel govornik na Periklejevem pogrebu poviti v celoto in jim dati jasno podobo. Ti demokratični ideali so danes tudi naši ideali.

Atenski modrijan Platon (okrog 1.400 pr. Kr.), ki je mnogo predaval in pisal o državništvu, je pa bil demokraciji nenaklonjen. Trdil je, da je demokracija sicer krasna in naravnost idealna oblika vladavine, na drugi strani pa v njej človeške slabosti le prerade pridejo do veljave, seveda na škodo države in državljanov. Tedanjemu demokratičnemu režimu v Atenah se je posebno bridko zameril, ko je na smrt obsodil slavnega modrijana Sokrata. Tega moža so spoštivali kot najboljšega in najbolj vrednega človeka tiste dobe.

Tu naj mimogrede omenim, da je bil Platon za „timokracijo“ — vlade majhnega števila izbranih posebno častitljivih mož.

Rimljani so marsikaj prevzeli od Grkov. Ni pa lahko o rimski demokraciji kaj določnega povedati. Do nastopa cesarjev je res imel narod svojo besedo pri vprašanjih vladanja in o rimskeih zakonih tedanje dobe je bilo vedno rečeno, da so izraz volje senata in rimskega naroda — Senatus populusque Romanus . . . Ali rimska država je bila sila prostrana, dočim so za „narod“ smatrali samo meščane glavnega mesta Rima. Ko so nastopili cesarji, je prevladovala volja teh in narod je imel le malo vpliva na javne posle.

Ce je kdo od bralcev slišal o Štajercu Žunkoviču, slovenskem narodnjaku iz prejšnje dobe, se bo zdaj spet spomnil nanj. Poudariti je namreč treba na tem mestu, kar sicer ni ravno novo, da so za Grki in Rimljani imeli

prvo demokratično vlado — Slovenci. Obred ustoličenja koroških vovod na knežjem kamnu pri Krnskem gradu nedvomno priča o demokratičnem duhu, redu in pojmovanju naših prednikov. Poročilo „Conversio“ izrecno pravi, da so Gorazda Slovenci „napravili za kneza“, in o Hotimiru, da „mu je narod dal kneževino (okoli 1.750). Ako je narod dal nekomu čast in oblast, se je ta narod pač zavedal, da oblast pripada njemu in jo po svoji svobodni volji prepušča knezu. Tak narod se je zavedal svoje suverenosti.

Ta zavest je ostala med Slovenci živa skozi stoletja. Iz 13. stoletja imamo dokument „Schwabenspiegel“, ki poroča o ustoličenju koroških knezov. Pravi, da je narod z večino glasov odločal, kdo naj bo knez. Knez pa se je moral od svoje strani narodu zavezati, do mu bo pravičen sodnik, da mu bo mar blagor domovine, da bo častil in čuval pravo vero. Po pravici sklepamo, da je bila stara slovenska karantanska država prvi primer evropske demokracije. V roke izbranega kneza so Slovenci dejansko položili samo čast, da sme biti prvi služabnik svojega naroda.

Druga najstarejša demokracija je bila Islandija, ribiški otok v Severnem morju. Njen parlament je po nekaterih podatkih zboroval že v letu 930.

Splošno poznana je švicarska demokracija. Njen početek sega nazaj v leto 1291, ko so trije prvotni kantoni podpisali „listino“ o večni zvezi. Švicar je, kolikor vem, najbolj z demokratično zavestjo prežet državljan. Svoje zakone si priredi sam — preko referendum. V manjših kantonih tudi z neposrednim glasovanjem, kar z dviganjem rok, in to na prostem, kjer se vrše splošne vsakodelne skupščine. Švicar svoje zakone skrajno vestno spoštuje. Naj ga le kdo skuša prikrajšati v njegovih pravicah in osebni svobodi — Švicar se bo na vso moč uprl. Tudi ga ne moreš podkupiti s klobaso ali litrom vina, da bi volil drugače kot po lastnem prepričanju.

Angleška velja danes (poleg USA) za zgled demokracije. Prvi korak v smeri demokracije je bil narejen 1.1215 z dokumentom „Magna carta libertatis“ (Velika listina svoboščin), ki je ljudstvu zajamčil osnovne svoboščine. Proti koncu istega stoletja je Anglija dobila tudi parlament. Ta je od 14. stoletja sem razdeljen v dva „doma“ — House of Lords & House of Commons. Ali šele 1.1679 je Anglija uveljavila zakon — „Habeas corpus“ —, ki je ljudi zaščitil pred samovoljo oblasti, ki od tedaj nikogar ne more tebi nič meni nič vreči v ječo, ampak zmerom šele po obsodbi pred sodiščem. Nastale so tudi politične stranke (Whigs & Tories). Leta 1689 je z zakonom o pravicah (Bill of rights) prešla vrhovna oblast od kralja na parlament in tako je v Angliji končno zavladala demokracija. — Jernej Hlapac. (Konec prih.)

OPOZORILO!

NAROČNINO za MISLI in plačilo za naročene knjige lahko posiljate v gotovini v dobro zapečateni kuverti. Je pač najbolj preprosto.

ČE PA POŠLJETE ček ali Money Order, prosimo, da ZMEROM napišete „MISLI“, NE PA p. Pivko ali kako drugo ime.

V KUVERTI pridenite vsaj listek, ki bo jasno povedal, kdo posilja in v kakšen namen posilja. Tudi NA KUVERTO napišite svoj naslov na zadnji strani ali na prednji strani spodaj v levem kotu .

TISKARSKI ŠKRAT

Zelo pazljivo sem bral zadnjo številko MISLI. Med branjem sem držal v roki svinčnik in podčrtal vse tiskovne pogreške. Z mirno vestjo zapišem, da jih je bilo — brez števila!

Pograbila me je jeza, zravnal sem MISLI, jih vtaknil v žep in se napotil naravnost v uredništvo MISLI. Pomolil sem list uredniku pod nos in mu dejal:

„To-le poglejte in sram naj vas bo!“

Res je urednik postal nekoliko rdeč, pa ne preveč. Povabil me je, naj sedem in poslušam njegovo razlagu. Bila je približno taka:

„Ljudje ne smete pozabiti, da smo prisiljeni tiskati list v tiskarni, kjer stavci in zlagalci nimajo pojma o slovenščini. Stavec, ki postavlja naše besedilo za tisk, mora paziti na vsako črko posebej, dočim v svojem jeziku postavlja besede, ker jezik pozna. Zdaj pa vi meni povejte, gospod Jež, ali bi vi napravili več napak, če bi tipkali na pisalni stroj v slovenščini ali če bi ga tipkali v — recimo — japonščini?“

Zdelo se mi je neumno vprašanje, pa sem vseeno mirno odgovoril:

„Ne grajam stavca, grajam vas, ker niste napak popravili . . .“

Urednik se je malo nasmehnil in nadaljeval:

„Naj vam razložim tudi to. Človek bi to že naredil, toda je še druga reč. Stavec tipka stavek za MISLI na pisalni stroj, ki se mu pravi ‘linotype’. Vsaka vrsta v člankih je vilita iz svinca. Ko mu jaz popravim kakšno črko, mora mož viliti celo novo vrsto, ne more samo tiste napačne črke popraviti. In ko na novo vilita, se mu kaj rado zgodi, da napačno črko sicer res popravi, naredi pa novo napako pri kaki drugi črki, ki je bila poprej pravilna. In ta nevarnost je toliko večja, kolikor daljša je vrsta. Ali me hočete poslušati, da vam pojasmim stvar s primernim zgledom?“

Nič nisem rekel, samo priklimal sem.

„No, dobro. Imel sem objaviti poročilo o delovanju kulturnega društva ‘Slovenska Skala’. V poročilu je bilo tudi to-le: Slovenska Skala je pokazala zopet nove uspehe . . . Dobro! Prebiram članek, ki je bil pripravljen za tisk, pa vidim, da je stavec napravil tako: Slovenska Skala je pokazila zopet nove uspehe . . . Prijet sem se za glavo in na vso moč krepko podčrtal, da je treba napisati pokazala, ne pokazila. Bog pomagaj, kaj bi rekli Skalaši, če bi jih MISLI takole povalile! Kar

vroče mi je postal. Poslal sem popravek stavcu in mu posebej zabičal, naj vendar pazi. Res je vlij novo vrsto in jaz sem si ogledal in skoraj pretipal tisto besedo, da je bila ja gotovo pravilna.“

Začutil sem usmiljenje z urednikom, toda to je bil še začetek žalostne zgodbe. Urednik je nadaljeval:

„Vi mislite, da je bila s tem zadeva opravljena? Kaj še! Stavec se je zdaj tako-le glasil: Slovenska Skala je pokazala zopet nore uspehe . . . Spet sem tekel nazaj in nagnal stavca, da je vlij tisto vrsto že v tretje. Prebral sem in se oddahnil. Besedi pokazala in nove sta bili zdaj brez vsakega dvoma pravilno postavljeni. Toda bil sem menda že tako živčno zdelan, da sem osredotočil vso pozornost samo na ti dve besedi, druge sem gladko prezrl. In zavoljo tega je nastal pravi pravcati Bogpomagaj. Še danes me oblije kurji pot, ko se spomnim, koliko sem pretrpel.“

Prenehal je in si obriral obraz z robcem. Jaz sem se pa nagnil naprej in pridrževal sapo, da bi čimprej zvedel, kaj se je zgodilo. Čež čas je urednik spet povzel besedo:

„MISLI so izšle, Skalaši pa po meni kot črna vojska! Vse mi je zagomazelo po žilah, brž sem segel po MISLIH in poiskal besedi pokazala in nove. Še zmerom sta bili popolnoma pravilni, toda Skalaši mi niso dali časa, da bi se oddahnil. Pomolili so mi pod nos MISLI in z veliko grozo sem bral: Slovenska SKAZA je pokazala . . . Več nisem mogel, padel sem v omedlevico in se danes ne vem, kdaj sem prišel spet k sebi . . .“

Videl sem, da urednik pred mejo na stolu znova trpi vse tisto, kar je trpel takrat. Pogljal sem ga po glavi in potrapljal po rameni, naj se potolaži. Čež čas je zaključil:

„Vidite, moj dragi Jež, tako se godi nam, ki moramo tiskati svoje reči v neslovenskih tiskarnah. Od takrat naprej popravim samo take pogreške, ki jim nikakor ne morem pustiti poti v list. Če so pa napake majhne, da jih po mojih mislih bralci lahko sami sproti popravijo, jih kar pustum in si mislim: Naj bo v božjem imenu, da se mi kaj hujšega ne zgodi . . .“

Taka je bila torej urednikova razlaga. Jaz sem sklenil, da o tem napišem za MISLI. Bo prav, če tudi drugi veste o teh in takih težavah. Se bolj prav pa bo, če tudi vas mine jeza na tiskarske škrate v MISLIH, kakor je minila mene.

Janko Jež.

ZA ZGLED:

Rad bi se naročil na list MISLI, prosim, začnite mi ga pošiljati. Božično številko mi je pokazal eden mojih priateljev, pa sem se takoj naročil, da se naročim. Sem vesel, da lahko kaj slovenskega čitam.

Jože Hribar, Melbourne.

KRIŽEM AVSTRALSKIE SLOVENIJE

Chullora Park: Nisem pesnica ne pisateljica, vendar bi želela dati duška svojemu razmišljanju o prijateljici mladostnih let. Bila je moje starosti, nekoliko šibkejša od mene. Oči so ji skrivale neko tajnost, čudno trpkost. Človek, ki je poznavalec duš, bi hitro ugotovil iz njenih temno se blešečih oči, da dekle nekaj skriva v sebi. Zakaj oči do ključ srca.

Velike družbe ni ljubila, tudi z menoj se je sestajala samo ob nedeljah. Šli sva v prijazen gozdček za vasjo. Nabirali sva cvetje, ki ga je bilo od zgodnjega pomlad do pozne jeseni vedno dovolj. Tudi zapeli sva včasih veselo ali otožno pesem. Morda je iskala v tem utehe. Skrivnosten gozd, skrivnostne melodije — kot bi ji plakalo srce.

Imela sem vtis, da miru tudi v tem ni našla. Bilo je, kakor da se zaveda, da jo čaka v življenu nekaj težkega. Domači niso bili dobri z njo, mislila si je, da to napoveduje težke dni zanjo. Bog ve, če jih prenese? Mati ji je umrla, ko je imelo dekle 18 let. Ostala je še nekaj časa pri očetu. Potem je prišel dan, pred katerim je vedno trepetala. To mi je zaupno povedala.

Odpravila se je po svetu za kruhom. Vedela je, da bo grenač in trd. Slovo je vzela samo od mene. Ker si me razumela, je rekla. Več ni mogla govoriti, pa tudi meni je zmanjkalo besed. Bodil srečna in kmalu se oglasi, to je vse, kar sem mogla reči.

Odšla je. Dolgo sem čakala na njeni pismo, pol leta, če ne več. Potem je prišlo. Nič veselega. Povedala je, kako silno hrepeni po domu, kamor ni več vrnitve. Hrepenela je po trenutkih, ki jih je preživila z menoj, pa to je vse za vedno minulo.

Minevala so leta, še in še mi je pisala. Pravila je, kako mora težko delati od zgodnjega jutra do pozne noči, ko vsi drugi že sladko spe. Njena gospodinja nima srca. Moja prijateljica je izčrpana, še jokati ne more več. Solze nočejo iz oči, zadržane pa toliko huje pečejo v dušo. Spraševala se je: Ali nimam tudi jaz pravice do srečenega življenga? Ali ni meni odmeril usode v življenu Tisti, ki jo odmerja drugim?

Zopet so minila leta, prišlo je novo gorje — vojna! Od prijateljice ni bilo več glasu. Morda še živi, morda jo je uničil vrtinec življena. Naj bo tako ali drugače, nikoli Te ne pozabim, prijateljica moja. Kot prijateljica in mučenica živiš v mojem srcu. V mislih polagam cvetlični venec — ne na Tvoj grob, ki ga morda še ni — polagam cvetlični venec na grič

Tvojega trpljenja.—Jožica.

Cardiff: Podpisana Franc in Tončka Lampe sva z veseljem prejela

poslano številko MISLI. Veseli našu, da sva zvedela za naše avstralsko slovensko glasilo. Takoji pošljava naročnino za leto 1956. Obenem želiva potom tega lista sporočiti lepe pozdrave vsem Slovencem, ki smo se z njimi poznali v Trstu, posebno Tinetu in Milki Kramar, najinima prijateljem. Naj se kaj oglasita na najin naslov: Lot 54, Laurel Street, Cardiff, NSW.

Warrawong: Dragi p. Rudolf. V kratkih besedah Vam popišem našo nesrečo, ki nas je zadela na sveti večer v preteklem letu. Moja žena Marija Božič je šla k polnočnici v Unnaderro. Po končani sveti maši je hotela v avto našega znanca, da se vrne domov. Tedaj je pridrvel drug avtomobil, jo zadel in prevrnil, da je brez zavesti obležala na mestu. Odpeljali so jo v bolnišnico, kjer je ostala 12 dni in čakala na operacijo. Štiri dni po operaciji, 11. januarja letos, je umrla. Naslednji dan smo jo pokopali v Wollongongu. Zapustila mi je dve hčerki, Bernardka je starca tri leta, Jerica 20 mesecev. Lahko si mislite, kakšen udarec je to za nas. — Vdani Jože Božič. — V mojem imenu in v imenu MISLI najiskrenejše sožalje. — P. Rudolf.

Sydney: Od več strani smo bili opozorjeni na to, da je bil v nekem tiskanem papirju oznan morja objavljen nekak napad ali kaj na „duhovnika Pinka v Avstraliji“. Nekateri mislijo, da bi bilo treba na napad „pošteno odgovoriti“. Po mojem mnenju bo odgovor najbolj „pošten“, če povemo, da duhovnika s tem imenom v Avstraliji ne poznamo. Zato ga ne moremo zagovarjati, pa tudi obtoževati ne. Kar nas je drugih Slovencev tu, se pa zavedamo, da nihče ni skrit pred svetom, vsak se kolikor toliko udejstvuje pred javnostjo po svoji lastni vesti in zavesti. Ako naše početje komu ni všeč, moramo kajpada biti pripravljeni tudi na „napade.“ Mislim pa, da bo vsak najbolje napravil, če z nasmem in zmigavanjem z rameni kvitira kakšno neumnost, ki jo širijo o njem.—P. Rudolf.

Wollongong: Da se MISLI bolj izpopolnijo, prilagam £5-0-0. Brez sredstev se ne da nič narediti in prazna vreča ne stoji pokonci. To naj bo moj odgovor na članek o pridobivanju novih naročnikov na MISLI. Dober tisk je kažipot na križiščih življena, kdor ga ne upošteva, zaide v nesrečo. Poznal sem več takih, ki so sovražili vse, kar je v zvezi z idealom, pa je skoraj vsak od tistih slabu končal. Kdaj bo na svetu dobro? Kadar bodo ljudje ljubili luč in sovražili temo. Kaj to pomeni, mislim, da bo vsak razumel. In kdor bo kolikaj razumel, bo podprt list MIŠLI in se potrudil, da ga tudi

drugi sprejmejo za svoje glasilo.—Janez Klinar.

Wollongong: Zahvaljujemo se p. Rudolfu za obisk pri nas in za službo božjo, ki nam jo je opravil v tukajšnji stolnici. Zbral se nas je precejšnje število, pa bi nas bilo še več, če bi imeli več časa za organiziranje. Poleg tega je treba pomisliti, da je bilo to prvič, da smo imeli slovensko službo božjo. Je le nekaj drugega, ko spet enkrat slišiš besedo božjo v svojem jeziku. Pater nam je obljudil, da nas bo obiskal po štirikrat na leto, to je vsako PETO nedeljo v mesecu. Zdaj že gledamo, kateri mesec bo imel pet nedelj, in bomo prišli še v večjem številu, če Bog da. Vem pa, da nas bodo tudi MISLI še posebej opozorile na naslednji patrov prihod. Za zadnjič pa še enkrat: Prav lepa hvala in Bog povrni!—S.P.

VICTORIA

Dookie: Ivan Cankar je dejal: „Vsaka beseda, ki jo napišeš, mora takorekoč dišati po poglavitni ideji v tvojem spisu, drugače je beseda nepotrebna“. To mi je prišlo na misel, ko sem bral Koroščeve knjige: Čas pod streli. Ni mi bila preveč všeč. Pozna se ji odmaknenost časa — preteklo je že deset let od vsega tega dogajanja. Tako potem ostarela stvarnost obledi in še tako živa fantazija je ne vživi več v luč, kot jo ji je dal tedanj čas.

Karel Mauser je napisal uvod. Njegov oče je bil v fari Podbrezje za žandarja. Imel je veliko družino in kot vsaka druga velika družina je tudi Mauserjeva težko riniha skozi komat. Žandarske družine so bile malokrat priljubljene, Mauserjeva je bila izjema. Kmete matere so jim rade dale kakšen priboljsek. Pisatelju Karlu se pozna, da živel v tistih krajinah. Vsi njegovi najboljši spisi so iz tistih krajev. Pozneje je z lahkoto obdeloval življeno na Koroškem, ki se pa le malo loči od gorenjskega. — Pozdravlja J. Maček.

Murchison: Na žalost moram poročati strašno novico. Tu pri nas je utonil v jezeru moj najboljši prijatelj in rojak ALOJZ ROLIH. Ko to pišem, je že tretji dan, da

ALOJZ ROLIH

iščejo njegovo truplo, pa ga še niso našli. Tam je zelo globoka voda in veliki vrtinci. Srce se mi je trgal, ko sem sporočal to novico njegovim staršem. Bil je zelo dober fant in od vseh spoštovan, kjer koli so ga poznali. Nam vsem je zelo hudo, zlasti ko ga niti ne moremo spremljati na njegovi zadnji poti. Sporočam to in prosim, da daste tudi priloženo sliko v naš priljubljeni list MISLI, ker je imel po vsej Avstraliji veliko znancev, naj se ga spomnijo v molitvi. Dooma je bil iz Zarečja pri Ilirske Bistrici, star komaj 22 let. Kdor bi želel kaj več podrobnosti o rajnem, naj piše na naslov: Milan Makovec, M.C.M. Box 12, Murchison, Vic.

SOUTH AUSTRALIA

Rosewater: Sporočam novico, ki je že nekajko zastarela, pa je marsikdo še ne ve. Dne 29. dec. preteklega leta sta se v Adelaidi poročila rojaka Sranc Flajnik in Pavla Skapin. Znanci in prijatelji smo jima voščili vso srečo, pa še srečno novo leto po vrhu. To ponavljam zdaj tudi preko našega glasila MISLI. Bog daj, da bi bili usljeni.—I. Ahlin.

QUEENSLAND

Brisbane: Čestitam uredništvu na odlični vsebini zadnje številke MISLI. Želim, da bi se šestmesečna kampanja res dobro obnesla. Ako bom le kako mogel, bom sodeloval. Na žalost se naši ljudje v izseljenstvu vse premalo zanimajo za slovensko četivo. Ne morem prav razumeti, zakaj bi vsak med nami ne imel takega veselja s svojo knjižnico kot ga imam jaz s svojo. Vsakemu obiskovalcu jo pokazem, pa ne vem, če s tem zbudim v njem kaj veselja. Pri nekaterih že. Tako je tudi z MISLIMI, buditi je treba naprej in naprej, nekaj se bo že prijelo. Bog daj uspeha!—Janez Primožič.

OPOZORILA

1. Naslov MISLI za Sydney je samo ta: 66 Gordon St., Paddington, N.S.W. Tiste „boxe“ na G.P.O. ne uporabljamo več.
2. Telefonska številka za p. Rudolfa v Sydneu je NOVA in se glasi: FA 6534. Zapišite si to številko in kličite patra samo tako.

ČE STE SE PRESELILI,

sporočite na naslov MISLI spremembo takole:

Moj stari naslov.....

Moj novi naslov.....

Moje ime (krstno in družinsko).....

PROSIMO, PIŠITE RAZLOČNO!

OPOZORILO

Zavoljo tega, kar je povedano na strani PET z debelimi črkami, smo s to številko po najboljših močeh pohiteli. Morda je kdo kaj poslal za objavo, pa ne najde stvari v tisku. Naj oprosti. Aprilsko, ki bo obenem VELIKONOČNA, bomo skušali oddati na pošto kmalu po 20. marcu. S prispevki torej pohitite!

Šestmesečna

VELIKA KAMPANJA za misli

Spremembe

1. P. RUDOLF JE RESNO OBOLEL na pljučnici in leži v bolnišnici. Upajmo, da bo spet zdrav, ko boste tole brali. Na vsak način bo pa potreboval nekaj časa DOPUSTA, ko pride iz bolnišnice. Dosti pred veliko nočjo se ne bo smel vreči v delo, zato moramo, kakor neradi, naznaniti nekaj sprememb v naših načrtih.

2. KAMPANJA s tem ni odpovedana, pač pa se je zavlekla. Nismo mogli razposlati kampanjskih pisem in KOLEDARČKOV. Morda jih boste imeli v rokah, ko izide pričujoča številka MISLI, morda ne. Boste pa pozneje toliko bolj pohiteli z odgovori in s PRIDOBIVANJEM NOVIH PLAČUJOČIH NAROČNIKOV. P. Rudolf bo toliko hitreje ozdravel, kolikor bolje se bo obenesla KAMPANJA.

3. P. Bernard je moral ZAVOLJO BOLEZNI P. RUDOLFA svojo selitev v Melbourne ODLOŽITI. ZATO zaenkrat ŠE NE VELJA njegov naslov v Melbournu in v KAMPAŃSKIH PISMIH bodo vse POVRATNE KUVERTE naslovljene ne SYDNEY, nebena na Melbourne. TOREJ tudi države VICTORIA, SOUTH AUSTRALIA, WEST AUSTRALIA in TASMANIA uporabite kuverte z naslovom na SYDNEY, ki jih boste (sli ste pa že) dobili. V pismih, ki so že natisnjena, seveda stoji drugače, pa to vas naj ne moti. Zdaj smo primorani napraviti SPREMENBO.

4. P. Bernard bo opravil v VICTORIJI samo kratek misijon v St. Albansu v dneh 23.-26. februarja, potem bo imel v Melbournu

dne 2. marca zvečer postno pobožnost in spovedovanje kakor poprej oznanjeno, nato se bo vrnil v Sydney.

5. KDAJ se bo mogel p. Bernard nastaniti v Melbournu, bo pozneje oznanjeno. Vse odvisi od tega, kako bo napredovalo zdravljenje p. Rudolfa. Verjetno bo mogel p. Bernard že kaj več povestati zvečer dne 2. marca.

6. Upamo, da bo p. Rudolf mogel biti navzoč pri VELIKONČNI PRIREDITVI v PADDINGTON TOWN HALL dvorani dne 2. aprila, na velikonočni ponedeljek. Za ta dan je namreč dvorana v ta namen rezervirana. Saj boste rojaki v Sydneju gotovo radi VELIKO POMAGALI, da ne bo imel p. Rudolf preveč skrbi.

Začetek zabave dne 2. aprila ob 6. zvečer.

7. VSE DRUGO O KAMPANJI pa ponovno preberite v prejšnji (dvojni) številki MISLI, da ja NE BOSTE POZABILI. POSEBNO si ponovno vzemite k srcu KONČNO PRIPOMBO, ki se je glasila: VSAK, ki to bere, naj se skuša spomniti, kdo od njegovih znancev se je nedavno preselil, pa naj ga opozori, naj pošlje MISLIM svoj novi naslov.

MI PA PONAVLJAMO:

SODELUJTE vsi v KAMPANJI, Bog pa naj da naši letošnji KAMPANJI svoj nebeški BLAGOSLOV!

Uredništvo in uprava MISLI.

Z VSEH VETROV

FORDOVI DELAVCI V AMERIKI so si izvojevali zagotovljen letni zaslужek. To sicer ni več novica, pa jo je vredno ponoviti. Izvojevala je to reč lani ameriška delavska unija. Precej časa so se vlekli dogovori in že je grozila velika stavka. Zadnji hip je odnehal Ford, nekoliko je pa odnehanala tudi unija, pa je šlo. Pogodba med Fordovim podjetjem in unijo velja za tri leta. Zagotovljen letni zaslужek je takole urejen:

1. Fordova družbe ustanovi poseben sklad v višini 55 milijonov dolarjev in bo iz njega dajala plače tistim delavcem, ki bodo začasno brez dela. Da bodo začasno mnogi delavci brez dela, se pričakuje zato, ker mora podjetje vsako leto za nekaj časa odpustiti večje število delavcev v tistih mesecih, ko se v tovarnah spreminjajo avtomobilski modeli. Unija ni marala, da bi ostali brez plače, zato je zahtevala, da so plačani tudi v tistih mesecih.

2. Doslej je brezposelne delavce podpirala zgolj država. Seveda je

bila ta podpora dosti manjša kot plača. Zdaj bo delavec brez posla sicer še dobival podporo od države, zraven tega bo pa dobil iz Fordovega sklada 65% tiste vsote, ki bi mu šla, ako bi delal.

Zagotovljena letna plača je pravljena zahteva delavstva, je pa Fordov primer prvi v zgodovini delavskega gibanja, da je stvar prodrla in se res izvedla. Dogodek je zbulil veliko pozornosti ne samo v ameriški javnosti, ampak po vsem svetu.

POPREČEN PRIRASTEK prebivalstva v Avstraliji je 590 oseb na dan. Uradno so objavili, da je štela Avstralija 30. junija 1955 9,201,034 ljudi. Dostavili so, da je bil priрастek v enem letu 214,161. V tej številki je vključen naravn priрастek, to se pravi, 122,688 novorojenčkov, pa 91,473 na seljencev.

DMITRIJ MANUILSKI je danes po širokom svetu verjetno precej pozabljen. Prav tako je svet verjetno pozabil njegove besede, ki jih je govoril leta 1930 di-

jakom Ljeninove politične šole v Moskvi. Dejal je: Do vojne med komunizmom in kapitalizmom na vsak način mora priti. Danes smo komunisti seveda še premalo močni, da bi si upali udariti po sovražnikih komunizma. Naš čas bo prišel čez kakih 20 ali 30 let. Celo takrat bomo zmagali le, ako zalotimo sovražnika nepripravljenega. Zato bomo morali buržuje po svetu najprej uspavati. V ta namen bomo sprožili najbolj presenetljivo mirovno gibanje, ki ga je svet kdaj videl. — Tako je govoril Manuilski. Kot že rečeno, svet je verjetno na te besede pozabil, če jih je sploh kdaj resno na znanje vzel. Komunisti pa niso pozabili. Vsa njihova propaganda se vrši danes (po 20 ali 30 letih!) v znamenju „miru“ in „mirnega sožitja“ s kapitalističnim svetom. V resnici pa ni drugega kot poskus napovedanega „uspavanja“. Obeh lanski konferenci v Genovi, ena s svojimi „uspehi“, druga z očitnim polonom, se dasta lepo razložiti v luči besed Dmitrija Manuilskega.

KOROŠKI SLOVENCI so po svojih predstavnikih izročili zvezni avstrijski vladi spomenico o narodnih pravicah slovenske manjšine

na Koroškem. Predaja spomenice je vzbudila med nemškimi šovinisti razburjenje. Zato so slovenski predstavniki v Celovcu priredili posebno tiskovno konferenco in so odgovarjali na vsa vprašanja domačih in tujih časnikarjev. Neki nemški časnikar je trdil, da Rožani ne razumejo pismene slovenščine. Pojasnili so mu, da vsi slovenski listi na Koroškem izhajajo v pismeni slovenščini in da doslej še ni izšla nobena knjiga ali list v „vindisarskem“ jeziku. Povedali so mu tudi, da med koroškimi dialekti in pismeno slovenščino niti toliko razlike kot med posameznimi nemškimi dialekti in pismeno nemščino. Baje je na to pojasnilo nemški časnikar umolknil.

CILJI SOVJETOV so po zatrdirilu poznavalcev sovjetske politike za sedaj naslednji: 1. Prisiliti Združene Države, da izpraznijo svoja vojaška oporišča v Evropi, Aziji in Afriki. 2. Nevelativirati Nemčijo. 3. Navtralizirati na neki način Formozo. 4. Spraviti komunistično Kitajsko v Združene Narode. Bližnja bodočnost bo pokazala, koliko uspeha bodo imeli sovjeti v teh štirih smereh.

Izpod Triglava

PISMO.—Mati piše: „Prejela sem moko, sladkor in riž, vse tako in in toliko, kakor si mi pisala. Ti ne veš, kako si mi ustregla in me razveselila, čeprav sem prejela posilko par dni po božiču. Najbrž so na pošti nalašč zadržali paket, samo da ga ne bi dobila za praznike.“

Oblasti pri nas hočejo praznike zatreći. Tako so pred božičem pred prazniki pregledovali vse mline in če so našli belo moko so jo zaplenili. Vsi dobivamo samo enotno moko, zelo malo in stane 50 din 1 kg. Bela moka pa stane 100 din 1 kg, a jo zelo težko dobiš. Sladkorja pa že več mesecov ni . . .”

Tako rdeči oblastniki skrbijo za narod. Tovariš maršal pa lovi noje po Abesiniji ter se prevaža okoli v avtomobilu, ki ima jedilnico, spalnico, salon, kopalnico in kuhinjo ter napeljan vodovod in elektriko. Rdeči paša uživa — narod pa strada.

PTUJ. — Gospodarski kriminal še vedno cvete v Jugoslaviji. Male ribice se nekako same ujamejo in jih seveda postavijo pred sodišče, ker nimajo zavarovanega partizanskega hrbita. Tako je okrožno sodišče v Mariboru odsodilo blagajnika v bivši občini Hajdini pri Ptiju Stanka Blagoviča na devet mesecov strogega zapora in na povračilo poneverjetne vsote 408.666 dinarjev.

TRST. — Izplačevanje denarnih nakazil prejemnikom v Jugoslaviji. Narodna banka FNRJ od 1.1.56 ne izplačuje več denarnih nakazil, ki

jih izseljenci pošiljajo prejemnikom v Jugoslavijo po dvojnem tečaju, to je s 100% premijo. Za en ameriški dolar banka plača samo 400 dinarjev. Isto razmerje na bazi USA dollarja velja tudi za izplačevanje nakazil jugoslovanskih izseljencev v drugih valutah.

POSTOJNA. — V Postojni so podrli Gregorčičev drevored, ki je bil že zelo zanemarjen. Oblast pravi, da so ga morali podreti, ker je bil že zelo star in je delal veliko škodo kanalizaciji in cestišču.

LAŠKO. — Vse kaže, da organi L.M. niso ravno priljubljeni poštenskim državljanom. Večkrat čitamo o — napadih, na varnostne organe. Tako so tudi v Laškem imeli tak — napad. Neki miličnik je malo preveč vestno vršil svojo službo, kar je pogrelo malo družbo v restavraciji v Laškem. Josip Zadravec je slekel suknjič, zavihal rokave na srajci ter vrgel miličnika na cesto. Seveda se je moral zagovarjati pred sodiščem v Celju ter bil obsojen na 6 mesecov zapora, zaradi napada na — ljudsko oblast.

TRBOVLJE. — V Trbovljah stalno gradijo. Kakor drugod v Sloveniji se po stari praksi vsako delo le delno konča. Stanovanjski blok podjetja „Elektro“ je že dalj časa zgrajen v surovem stanju. Pravijo, da podjetje ne more nadaljevati z gradnjo bloka, ker nima potrebnih finančnih sredstev. Sploh se opaža, da so vsi načrti le gola propaganda komunistične partije, ki ima velike oči in le malo stvarnosti. Same obljube in sestanki, delavci pa se stiskajo v vlažnih in temnih sobah.

ALI SE UČITE ANGLEŠČINE NA RADIO?

Zelo koristno bo za vas, če se poslužite te ugodne priložnosti. Slika tu zraven vam pove, kako to napraviti. Slika ima besedilo v angleščini, po slovensko je pa takole:

DO YOU LISTEN TO MARY, JOHN and PAUL?

Do you learn English by radio?

It is easy!

Listen to the A.B.C. on Saturdays.

For New Australians

These lessons are in a book.

Write for this free book.

Write to:

The Education Department
in the capital city of your state.

Ali poslušate pogovor Marice, Janeza in Pavla?

Ali se učite angleščine na radio?

Je zelo lahko!

Odprite ob sobotah postajo A.B.C.

Za Nove Avstralce.

Ta pouk se dobi tudi v knigi.

Pišite po to knjigo, ki jo dobite zastonj.

Pišite na naslov:

The Education Department,

pa dodajte ime glavnega mesta svoje države.

Pišite tako: Dear Sir:— Kindly send me your free book of radio lessons in English: FOR NEW AUSTRALIANS. Thank you.

Pripišite svoje ime in natančen naslov.

STANDARD PAKETI

firme

DR. J. KOCE, G.P.O. Box 670, PERTH, W.A.

(prevozni stroški so v cenah že vključeni)

Paket st: 11	1 kg riza Carolina Ardizzone 0½ kg rozin	£3.16.9
3 kg kave Minas Ia		
1 kg rozin		
1½ kg riza Carolina Ardizzone		
4½ kg		
Paket st: 12		
2 kg kave Santos Ia		
2 kg sladkorja kristal		
0½ kg popra v zrnju		
0½ kg caja Ceylon		
4½ kg		
Paket st: 13		
1 kg kave Santos Extra Ia		
5 kg riza Carolina Ardizzone		
10 kg sladkorja kristal		
3 kg spaghetti (Extra Luso)		
5 kg bele moke 00		
0½ kg caja Ceylon		
0½ kg popra v zrnju		
0½ kg rozin		
25 kg		
Paket st: 14		
2 kg kave Santos Extra Ia		
10 kg sladkorja kristal		
10 kg bele moke 00		
1 kg rozin		
1 kg mila za pranje		
0½ kg kakao		
0½ kg cokolade mlečne		
25 kg		
Paket st: 15		
1 kg kave Santos E. Ia		
10 kg sladkorja kristal		
5 kg riza Carolina Ardizzone		
1 kg rozin		
1 kg mila za pranje		
0½ kg caja		
0½ kg popra v zrnju		
0½ kg toaletnega mila		
0½ kg cokolade mlečne		
0½ kg kakao hol		
25 kg		
Paket st: 16		
22½ kg bele moke 00		
10 kg sladkorja kristal		
1 kg kave Santos Extra Ia		
22½ kg bele moke 00		
10 kg sladkorja kristal		
17 kg svinske masti		
0½ kg kave Santos Extra Ia		
50 kg		

K vsakemu standard paketu se lahko doda 3 pare Nylon Dupont Ia nogavic ali Nylon II, ne da bi se kaj povišali stroški prevoza.

Pošiljamo domov tudi denar. Vendar povdarjam: če hočete svojim domačim pomagati, je bolje, da jim pošljete paket, ker bodo tako prejeli dvakrat več kot bi lahko kupili za prejeti denar.

Ostali Standard paketi so bili objavljeni v januarski številki MISLI
MR. R. OLIP, 44 Victoria St., POTTS POINT, SYDNEY, N.S.W.

Slovenci

v Perthu in okolici!

Kupujte vse svoje potrebščine
največji trgovini apadne Avstralije

pri BOANS-u

NAKUP in PRODAJA

hiš, zemljišč, trgovim, stanovanj.

LYENKO URBANCHICH

pri firmi

DEAN & ALLAN

346a Victoria St., Kings Cross, Sydney

FA2745

..

Zasebni naslov: L. Urbanchich
232 Alfred St., North Sydney

FA4848

Publisher: Rev. R. PIVKO

66 Gordon Street, Paddington, N.S.W.
(za cerkvijo St. Francis na Oxford Street)

Printed by Publicity Press (1938) Pty. Ltd.
71-75 Regent St., Sydney, for the Publisher,
Rev. R. Pivko, 66 Gordon Street,
Paddington, N.S.W.

Iz pisarne Slovenskega duhovnika

TAK ŽENILA SE BOSTA?

Prav! Srpašujeta, kaj je treba za katoliško poroko, da bosta imela papirje pravočasno pripravljenje. Bom povedal, pa ne samo o — papirjih!

Vajina poroka mora biti v redu pred TROJNO OBLASTJO:

1. Pred državo;
2. Pre Cerkvio;
3. Pred Bogom.

Pomenimo se o zahtevah te trojne oblasti!

1. Država je v našem primeru seveda Avstralija. Ima svoje zahteve in predpise za poroko, ki naj bo pred njo veljavna, kakor jih ima tudi vsaka druga država na svetu. Zakonska zveza med moškim in žensko je povsod javno-pravna zadeva in vsaka država ima pravico, da poskrbi za veljavnost te zvezne.

Avstralija ima v tem pogledu zelo majhne zahteve. To se pravi, zahteve že ima, toda to bosta vidva, ženin in nevesta, komaj kaj čutila. Duhovnik, ki je od države pooblaščen, da vaju veljavno poroči, bo skoraj zmerom lahko sam uredil za vaju pred državo. Če pa le ne bo mogel v kakem posebnem primeru, vama bo povedal, kam se obrnita in kako uredita z državo, da bo vse prav.

2. Zahteve ima Cerkev. Pa bo seveda tudi to uredil za vaju duhovnik. Prinesita mu v prvi vrsti krstni list, pa če le kako mogoče tudi birmanki list, spričevalo o opravljenem prvem sv. obhajilu in samski list. Če je eden od vaju slučajno vdovec ali vdova, mora prinesi tudi smrtni list svojega poprejšnjega zakonskega druga ali družice.

Tu naštete papirje, uradno iz-

dane od domače cerkvene oblasti, bi moral vsakdo imeti. Mogoče je, da nimaš ne enega ne drugega, odhod od doma je morda prišel tako nenadoma, da ni bilo časa na te reči misliti. No, če nimaš zgoraj naštetih podatkov črno na belém, si pomagaš na drug način. Imeti moraš znane ljudi, ki lahko pričajo zate in so pripravljeni svoje pričevanje tudi s prisojno potrditi. Pa morda ti živi nekje v starem kraju mati, morda oče, morda boter, botrica. Piši, naj skušajo dobiti predpisane papirje pri domačem župniku in ti jih pošljejo. Če bi to ne bilo mogoče, naj sami napišejo po spominu, kdaj približno in kje je bil tvoj krst, in tako dalje. To bo zadostovalo. Če pa tudi to ni mogoče, povej duhovniku, ki se pri njem zglaši za poroko, bo že skušal kako urediti, da ti zavoljo teh reči ne bo treba na poroko — pozabiti.

Kar je še drugega pred Cerkijo treba, da vse povedal duhovnik in tudi uredil za vaju. Dal vama bo nekaj potrebnega pouka, zakaj človek mora vedeti, kaj jemlje nase, ko stopa v zakon. Toda od tu naprej prav za prav ni več cerkvena oblast, ki stojita pred njo, ampak je že — Bog!

3. Kaj torej zahteva od vaju tretja oblast — Bog?

Vedeti morata, da katoliška poroka ni nekaj posvetnega, ampak nekaj svetega — zakrament! Postavil je ta zakrament sam Jezus Kristus, kakor je on sam postavil še šest drugih zakramentov. In morata vedeti, kateri so . . .

Sploh morata biti poučena v krščanskem nauku. Po domače rečeno: Znati morata katekizem! Ni rečeno, da ga morata znati po-

vedati z istimi besedami, kot stoje v katekizmu, pa vsaj v glavnem morata poznati katoliško vero, kaj uči in kako je treba po njej živeti.

Na žalost pridejo za katoliško poroko prosit tudi taki ljudje, ki ne znajo več moliti apostolske vere, morda komaj še očenaš! Če s težavo naštetejo sedem svetih zakramentov, pa ne vedo, kaj vsak teh zakramentov pomeni. Ne znajo več našteti deset božjih zapovedi, o cerkvenih se jim komaj še sanja. Zato tudi ni čudno, da ne znajo več iti k spovedi in za sveto obhajilo se samo od daleč še spominjajo, kaj jim prinese.

Če kaj od zgoraj naštetege tudi o vaju velja, STA PRED BOGOM DOLŽNA, da se znova naučita glavnih resnic katoliške vere in glavnih dolžnosti katoličana. Sveti zakon ali katoliška poroka je ZAKRAMENT, pa PRED BOGOM ne sme nihče prejeti nobenega zakramenta, če ne zna takoreči nič katoliških resnic. In če zraven nima namena, da bi po Kristusovi veri res živel, kakšen pomen ima zanj zakrament?

Bog zahteva, da greš h katoliški noroki v posvečajoči milosti

božji, to se pravi, da nimaš na sebi smrtnega greha. Zato je treba iti pred poroko k spovedi in k sv. obhajilu. Kako boš pa to dvoje dobro in pravilno opravil ali opravila, če nič več ne veš, kako se to naredi?

Duhovnik, ki se pri njem zglašata za poroko, je PRED BOGOM, dolžan poižvedeti, kako je z vajnim znanjem in poznanjem katoliške vere. Tudi to, če izpolnjujeta dolžnosti ali ne. Če spozna, da vama je treba pouka, ga bo dal, oziroma vama bo naročil, da se iz knjige naučita vsega potrebnega in obljudbita izpolnjevati, kar se bosta ponovno naučila.

Iz vsega, kar je tu povedano, je razvidno, da država in Cerkev ne zahtevata veliko, zato pa Bog toliko več zahteva. Pa tudi Bog jaka malo zahteva od takih, ki so resni in dobrí katoličani in katoličanke, božje zahteve so takim same po sebi jasne. Če bi se pa kdo našel, ki bi duhovniku vse obljudbil, na tihem si pa svoje mislit, naj se zaveda enega dejstva: državo, Cerkev in duhovnika lahko varas, ne moreš pa varati — Boga!

MELBOURNE—

V petek 2. marca 1956 zvečer ob 7.30 postna pobožnost za Slovence v ST. CARTHAGE CHURCH, Parkville, Royal Parade. Po pobožnosti spovedovanje.

Poskrbite za LJUDSKO PETJE! Postne in blagoslovne pesmi. Vsa cerkev naj pojte!

Pred pridigo bodo podana vsa oznanila za naše nadaljnje pobožnosti do velike noči. Pridite v velikem številu, da bo cerkev polna kot je bila za polnočnico! NE POZABITE: Zvezcer 2. marca!

P. Bernard Ambrožič.

CVETJE V JESENI

DR. IVAN TAVČAR

15.

10.

Hodeč proti Jelovemu brdu sem se čutil čisto novega človeka: sedaj sem prav zaprav šele vedel, kaj hočem. Pred dušo mi je bilo vse jasno in dvomi me niso več mučili. Sedaj sem bil s tisočerimi vezmi prikovan na svojo slovensko zemljo. In če me ta ne bo živila, kdo me naj živi? ★ Tisto leto je bila čudovito lepa jesen in še v listopadu smo imeli gorko vreme. ★ Komaj sem napravil kakih dva tisoč korakov z Malenskega, vrha, že mi je prihajal na uho ostri glas klepetajočih trlic. Pod vasjo je stala Presečnikova tarnica in brez dvojbe se je pri ter trlo. Kar pa se tiče klepetanja, so se terice uspešno kosale s trlicami. Zadnje so sekljale, prve pa obrekovale. Izpod trlic se je drobil pezdir, a izpod jezikov na drobno pretrta dobra imena sosedov in sosed. ★ Kakor že povedano, je bilo tisto leto izredno lepo; ne poprej ne pozneje se ne spominjam, da bi se bil prve dni meseca novembra lan sušil pri tarnici. Torej tisto leto se je sušil in prav na Presečnikovi tarnici pod Jelovim brdom je delalo osem starikavih devic. Svoj posel so opravljale z nekako koketnim pretiravanjem, kakor je bilo, ne vem iz kakega vzroka, v navadi pri trenju. A že tiste dni se ni sejalo toliko lanu, kolikor včasi, ko bi se bilo našemu kmetu čudno, skoraj sramotno videlo, če ne bi bil pridelal svoje hodnične pražnje srajce doma. Zatorej je zarod teric ž etiste čase zamiral in le bolj starikavo ženstvo je še umelo goniti trlice in z njimi pridelovati svilnate, mehke plasti, katere so se potem skladale v povesma. A manj ko jih je bilo, bolj so se terice zavedale svojega poklica. Pri vsaki priliki si jih moral sila prosi, če si jih hotel dobiti na delo. Da je morala terica obilo in najbolje jesti, to se je posebej umelo. ★ Pri Presečniku se je trlo tisto popoldne in gospodar sam z velikim belim predpasnikom je sušil lan ter moral zastavljal vso pozornost, da se mu pri jami ni vnelo. Ženske so napravljale ropot s trlicami in jezikom ter obijale, vmes pa kaj rade govorile o ženitvi

in možitvi. Vsaka bi se bila rada možila: bolj ko je bila stara, večje je bilo poželenje. Ravno ko sem prihajal mimo, je izpregovorila Žganjarjeva Urša: „Prvi, ki pride mimo, bo moj!“ ★ Nič hudega sluteč sem se približal. ★ Že se je Urša zadrla: „Janez, moj sil!“ ★ „Kaj boš z mano, saj vendar vidiš, da sem prestari zate!“ ★ „Nič prestari, vzamem te, in če lažiš po vseh štirih okrog! Pa se prav rada te bom imela!“ ★ Nisem se hotel vdati: „Govore, da imaš od hudiča hudoben jezik, Urša!“ ★ „Ga mi boš pa na rajfeli polagal!“ Bilo je to žebljasto orodje nemškega pokolenja, s katerim so se trgale glavice lanu, a Uršin jezik — deni ga desetkrat na rajfeli — ne bi bil ukročen. ★ Tako sem postal žrtev dovtipa, kakor si ga terice rade privoščijo z moškimi, ki prihajajo mimo. Med smehom sem moral odriniti. ★ Urša je še vpila za mano: „Le nikar ne obupaj, Janez, boš precej priženil. Dva otroka že imam in oba ti prinesem v hišo.“ ★ Sledil je grohot, da sem se bal, da kar tarnico raznese. ★ Pri jami je sedel Boštjan in dejal zadovoljno: „Med sršene si že dal, je gotovo vredno. Sedaj se pa vpraša, kdo naj ti gospodari? Lahko je rečeno: Sem kupil. Obdelovanje je pa nekaj drugega.“ ★ Ponosno sem odgovorili: „Sam bom gospodaril. Ne vem, čemu naj se ne preselim na Jelovo brdo. ★ „No, pač,“ je Boštjan še vedno dvomil, „par mesecev se že dela na kmetih, potem bo pa vrag, ko ne bo mesa, ne kofeta, in ne belega kruha!“ ★ Bil sem užaljen. Odgovoril sem bahato: „Belega kruha bo pač lahko, saj je plačano, a denarja mi je precej ostalo.“ ★ „Ni tako“, me je zavrnil skušeni mož. „Če dan na dan ješ bel kruh, ga hoče jesti tudi družina. Če si kmet, bodi pravi kmet; če si pa gosposki kmet, se ti bajta že vnaprej podira.“ ★ Za nekaj časa sva obmolnila. Pri se je spet oglašil Boštjan: „Nazadnje pa še kako žensko privlečeš iz mesta.“ ★ „Oženim se na Jelovem brdu.“ ★ Oče me je plašno pogledal, kakor bi hotel reči: Ali si še zdaj nisi iz glave izbil te neumnosti? Počasi je vprašal: „Kje češ na Jelovem brdu dobiti žensko, ki bi bila zate? Pri Mlačanovih je trda, kar se dela tiče.“ ★ „Kar odkrito ti povem, Boštjan, oženim se pri Presečnikovih!“ ★ Presenetilo ga je tako, da mu je padla pipa iz ust, in sicer naravnost v vodo. Z nervozno hitrico jo je

DR. JURE KOCE, G.P.O. Box 670, PERTH, W.A.

CENIK

za pošiljanje paketov preko Trsta v Jugoslavijo, Avstrijo in Nemčijo

Kdor želi plačati jugoslovansko carinsko takso vnaprej, naj doda končni ceni še 9/-. Ta taksa se lahko zopet plača istočasno s predajo paketa na pošti v Trstu. Isto za Standard pakete.

Za tehnicne predmete kot: radio aparate, sivalne stroje, stediilnike itd. Vam-nasa firma tukaj sestavi v smislu jugoslovanske carinske uredbe pravilno napisano prosnjo, da jo lahko obdarovancu posljete domov in ste tako sigurni, da bo dobil darovani mu predmet carine prosto v roke.

Cene za 1 kg:

	Cene za 1 kg:
Kava MINAS 1a	17/6
Kava SANTOS EXTRA 1a	18/6
Sladkor kristalni	2/3
Sladkor v kockah	2/6
Olje olivno 1a	10/-
Moka bela 00, najboljsa	1/9
Testenine bele Extra	3/-
Riz „Splendor Brillato”	3/-
Riz CAROLINA „Ardizzone”	3/2
Riz CAROLINA „Helios”	3/6
Zdrob, pšenični, extra 1a	3/-
Fizol	2/9
Svinjska mast 1a	6/6
Prekajena slanina, mesnata	11/6
Surovo maslo (butter) 1a	21/-
Sunka kuhanja, v konzervi	22/-
Smokve, suhe	4/-
450 gr. kondenz. mleka	3/3
Nylon nogavice 1a	11/6
	9/-
<i>K zgoraj navedenim cenam se dodajo se prevozni stroški:</i>	
po pošti:	
do 4½ kg netto	£0 15 0
do 9 kg netto	£1 2 0
do 18 kg netto	£1 13 0
po zelenicah:	
do 30 kg netto	£2 3 0
do 40 kg netto	£2 10 0
do 50 kg netto	£2 15 0

SPECIJALNO FRANKO PREJEMNIK:

- 1) Vreca najboljše bele moke (00), 45 kg. v dvojni vreci ... £4 17 0
2) Mast v posodi po 17 kg. £5 10 0

Zdravila in tekstilno blago posiljamo iz Londona direktno v domovino. Tehnicne predmete kot: radio aparate, sivalne stroje, stediilnike, kolesa (bicikle) itd. posiljamo iz Nemčije ali Italije v Jugoslavijo. Zahtevajte cenic!

Za vsa narocila paketov iz N.S.W. in Victorije se obrnite direktno na:

ZASTOPNIKA FIRME ZA N.S.W.:

MR. R. OLIP, 44 Victoria St., POTTS POINT, SYDNEY, N.S.W.

ZASTOPNIKA FIRME ZA VIKTORIJO:

MR. M. PERŠIČ, 222 Beaconsfield Parade, MIDDLE PARK, Vic.

MR. Z. ROME, 404 Queens Parade, CLIFTON HILL, Vic.

KNJIGE ZAŠLE V ŠTRAJK

Precej knjig smo naročili iz prekmorskih dežel in bi moralebiti že pred tedni v naših rokah, pa so obležale v pristanišču, ker delavci štrajkajo. Upamo, da jih v kratkem dobimo, zato omenjamamo na tem mestu vsaj dve knjigi in vabimo, da si jih pri nas naročite:

ZBORNIK — KOLEDAR Slobodne Slovenije, ki so ga nam poslali iz Argentine. Dobili smo samo en paket s 5 izvodi, ostale je zasegel štrajk. Letošnji ZBORNIK je izredno debel in ima silno raznovrstno vsebino. Ker so nam ga poslali večje število, pa se je njegov prihod takole zakasnil, ga bomo prodajali po izredno nizki ceni — EN FUNT in nič več. Bolje je, da gre med ljudi za majhen denar kot da bi obležal. Na ta predlog so v Argentini že pristali. Torej, sezite po njem! Kdor ga naroči po pošti, naj navrže FUNTU znamko za dva šilinga.

SOCIOLOGIJA izpod peresa dr. Ahčina. Krasna knjiga, bere se

skoraj bolj kot povest nego kot učenjaška razprava. Dandanes je zelo potrebno, da vsakdo razmišlja in skuša pravico zadeti, kakšna naj bi bila človeška družba, da se bo svet spet uredil. Nikar ne pustimo, da zgolj kakšni komunisti „urejujo“ svet, nam bi se pa ne ljubilo o tem niti ramišljati, še manj prebirati knjige, ki razlagajo res pravilno ureditev človeške družbe, po njej pa sveta.

Ahčinova SOCIOLOGIJA je bila deležna že silno veliko pohvale med Slovenci in drugorodci, sezimo tudi mi po njej.

Izšla je v DVEH zvezkih, oziroma debelih knjigah. Kdor naroči obe knjige, plača za vsako EN FUNT — naročniki po pošti naj navržejo dva šilinga za poštino in zavijanje. Kdor kupi samo eno knjigo, je PRVI ZVEZEK en funt, DRUGI pa EN FUNT in POL. Naročniki po pošti navrzite za eno samo knjigo znamko za en šiling.

Naročajte na naslov MISLI. —P. Bernard.

JUNAŠKI TITO — STRAHOPETEC!

Slobodna Slovenija poroča: Ko je Tito nastopil svojo pot po Abesiniji, se je spomnil, da bi mogel biti tudi tam kak njegov rojak. Zato je komunistična vlada Titovine zahtevala od Abesinije, naj pregleda po vsem cesarstvu in poišče vse ljudi, ki se bili morda rojeni v Jugoslaviji. Vse take je bilo treba za časa Titovega bivanja v Abesiniji spraviti pod ključ.

Tako se je zgodilo, da so bili naši delavci, obrtniki in vsi drugi, ki so se po drugi svetovni vojni naselili v Abesiniji in že deset let tam žive kot mirni in ugledni državljanji, zaprti, konfinirani in internirani.

Nekaj najuglednejših pa so tiste dni poslali izven meja države. V Adis Abebi je bilo interniranih 10 Slovencev, 10 Srbov in 3 Hrvatje. Zanimivo je, da so bili internirani tudi taki, ki so prišli v Abesinijo s Titovimi potnimi listi in dovoljenji. Internacije, konfinacije in zapori so se izvršili 6 dni pred Titovim prihodom. Šele, ko je Tito odpetal, so bili ljudje spet slobodni. Prizadeti so bili profesorji, zdravniki, inženirji, delavci in obrtniki. Tudi ljudje v najvišjih državnih službah Abesinije, taki, ki uživajo splošno spoštovanje in ugled pri abesinskih oblasteh, so za Tita nezanesljivi in se jih je treba batiti. Tito pač ve, da se mu je batiti vsakega poštenega človeka.

lovil po vodi, dokler je ni z mokrim rokavom zopet izvlekel. ★ „Seve, če bo dekle hotelo in bosta vidva zadovoljna“, sem ponižno pristavil. Pri Boštjanu bi bil prejkone le s težavo zmagal, da mi ni pomagala mati Barba. Do zdaj je molčala, nerada molčala in prezala je na pričilo, da poseže v govorico. ★ Nekako v šali je vprašal Boštjan: „Koliko boš pa dote hotel imeti? Veliko ne bom mogel dati od hiše.“ ★ Barba se je kar razpočela: „Boga zahvali, da se ti hči moži! Skoraj si res tako neumen, da bi takega zeta od hiše metal! Že nekaj časa se mi zdi, da ti nekaj v možgane uhaja.“ V največji razjarjenosti je dostavila: „Sedaj pa pravi: Veliko ne bom mogel dati od hiše! Presečnik je Presečnik, a kadar moži edino hčer, se vendar ne boš dajal ljudem pod zobe!“ ★ Pomiril sem jo, da za doto splor ne vprašam. ★ A Barba še ni bila potolažena. „Nič tisto! A povem ti, Boštjan, gnojnica ne boš bredel, kadar pojde punca z ženinom v cerkev! Moja beseda pri Presečnikovih tudi nekaj veljal! Midva sva zadovoljan, Janez, če jo vzameš, nimava prav nič proti temu, prav nič!“ ★ Boštjan je molčal in si ni upal upirati. ★ „Predvsem moram zvedeti pri dekletu, če me sploh hoče.“ Po teh besedah sem odrinil v vas. Boštjan in Barba sta pa še ostala pri vodi. Ko sem včasi pogledal nazaj, je bila Barba še vedno v plamenu in prav videlo se je, kakšno pridigo je delala svojemu možu. ★ Pri Presečniku je lazil okoli hleva Danijelov naslednik. Ni me poznal, zatorej se za mojo osebo niti zmenil ni. Bil je škulast, nekako polomljen je bil videti in ni mi dopadel, kjer je kadil, hodeč okrog hleva. Tudi nova dekla se je prikazala iz hišnih vrat, a je takoj zginila, ko me je ugledala. ★ V hiši pri mizi je prebirala Meta fižol. Ko sem vstopil, je bila za velikim kupom, katerega je morala prebrati, skoraj popolnoma skrita. Polagoma se je prikazal njen obraz izza fižola, izpregovorila pa ni, dasi me je spoznala. Z velikimi očmi je gledala proti meni, a opazil sem takoj, da je bila upadlega lica in zelo potrta. ★ „Spet sem pri vas,“ sem dejal pri vstopu. ★ „Fižolico prebiram,“ mi je odgovorila, „pa je zelo plažasta.“ Z roko je mešala po fižolu pred seboj, a do dela ni prišla. „Zgodaj si prišel — kje je še božič!“ ★ „Dolg šas mi je bilo v Ljubljani.“ ★ Nato sva oba nekaj časa molčala. Obrnila je oči proti stropu, potem je pa govorila plaho in tiho, kakor otrok pri spovedi: „Mati tudi misli, da ne bi bila tista reč nič čudna.“ ★ „Katera?“ ★ „No, da bi vzel sorodnico k sebi, da bi tikuha in gospodinjila.“ ★ „Kje naj jo dobim, če bi ti ne hotela?“ ★ Nič posebno je ni zalila kri, ko je odgovorila: „Mati pravi, da ne bi bilo to tudi nič čudnega. V mestu bi se veliko dobrega nau-

čila.“ ★ „Si že očeta vprašala?“ ★ „Ne še. Misliš sem, da ga ti vprašaš.“ ★ „Ne vem“. ★ „Če nočes, pa ne!“ Že jo je grabila jeza in na vsakem licu se ji je nabrala rdeča lisa. ★ „Ne jezi se, Meta,“ sem jo miril, „na kaj takega ni treba več misliti!“ ★ Če torej nočes?“ ★ „Kaj naj živim v Ljubljani, če sem lahko tu med vam!“ ★ „Se boš pač vaveličal.“ ★ „Ne bom se. Kupil sem zemljo, kupil sem živilo. Gospodaril bom, sejal bom, prideloval bom.“ ★ Plaho je vprašala: „Kdo ti naj gospodinji?“ ★ „Oženim sem.“ ★ „Oženiš se?“ je viknila zamolklo. Pri tem ji je z obrazka zginila vsa kri in z veliko grozo me je gledala. „Moj Bog, pa vendar ne — Katre?“ V svoji zmedi je spet mešala po kupu na mizi. Ker ji nisem odgovoril, je bila še bolj prepričana, da bom snubil pri Fortunovih. „Nič ne rečem,“ je vzdihovala, „nič ne rečem proti tem ljudem; radi delajo in tudi o dekletu ne vem ni slabega. Bog varuj!“ Povesila se ji je glava in vedel sem, da se ji je hotelo jokati vedel sem pa tudi, da bi mi za nobeno ceno ne hotela pokazati, da ji gre na jok. ★ Priče lsem iznova: „Mlačanovo sem kupil. Danes smo delali v Loki pisma. Tudi Danijel je bil tam. Liza je torej le Anžona vzela.“ ★ Še je vprašala: „Koliko si dal?“ ★ „Devet tisoč in petsto.“ ★ „Si vse plačal?“ ★ „Vse.“ ★ „Boš imel kaj dolga?“ ★ „Ne.“ ★ Po kratkem premolku sem pričel: „Pravijo, da je zemlja dobra in se dosti pridelava.“ ★ „Jade.“ ★ „Živelio se bo torej lahko.“ ★ „Jade.“ ★ Ta dvojna poljanska pritrdiritev ji je prišla kot smrtni vdih, takoreč kot srčna kaplja krv čez bleda ustna. Pli tem je glavica popolnoma zlezla na roko. Zaječala je: „Tako čudno me notri boli.“ ★ Nisem se mogel več vdrževati, naslonil sem se k nji in ji šepnil na uho: „Govoril sem z očetom in materjo, oba sta zadovoljna, da se oženim pri Presečnikovih, če me ti hoče.“ ★ Bliskoma je dvignila glavo in tudi telo je iztegnila, da je stala kot svea tik mene. Obraz jih je bil v trenutku bel ko sneg, potem pa se je zopet žaril kot roža, da se video, kako ji je vrelo po duši. Izpregovoriti ni mogla. In šele, ko sem ponovil, ali me hoče, je vzdihnila: „Jaz?“ ★ „Da, ti, Meta, druge nočem, samo tebe vzemam. Sedaj odgovori, ali me hočeš?“ ★ Izpregovoriti le ni mogla. Odpirala je ustna, a beseda le ni prišla iz njih. Nato je pričela z glavo kmitati in pokimala je trikrat ali štirikrat, tako da ni bilo dvojbe, da me hoče. ★ Raztegnila je roke proti meni in hipoma me je objela — pri nas se zaljubljen parček ne poljublja, pri nas se objema — in čutil sem, kako mi je tesno oklenila roke okrog vrata in kako ja pritiskala svoje lice k mojem.

(Konec prihodnjih)